

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
στην γήν έδρευόμεν των Παρθενώνων.

Έτος χίλια κι' έννιάκονα
κι' ή φυλή μας πάντα δρώσα.

Των δρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εύθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — δ κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ι ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τά ξένα όμως μέρη — δ έ κ α φ ρ ά γ κ α και σ τ ο χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου τσελεπή
ότι παλουόμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπη
προς δύο είκοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Έννέα Δεκεμβρίου,
σάχηλ Βουλευτηρίου.

Δεκαπέντε κι' έπτακόνα,
πολλά λόγια, λίγα γράσα.

Έννος πατριωτικός και κωλυσιεργικός.

Όπόταν γλίθρες για καιρό
τό μέλι της Άρχης
κι' έχεις γλωσσίδι κορτερό
για νήστις άτυχείς.

Όπόταν λές πως κυβερνά το κράτος ίσοζύγιον
και τάξεις κι' εύπραγία,
ότι 'στους έξω μένοντας τί μείνει καταφύγιον;
ή κωλυσιεργία.

Όπόταν τό Ρωμαίικο τό τρής σου καλά
και τό θαρρείς Άλάσκα,
κι' ή στρουγγα σου γελά,
και τόσοι μένουں χέσκα.

Όπόταν πλειονοψηφής κι' είσαι δεδηλωμένη
σεπή και τρισαγία,
μόνον ή καταφύγιον 'στους άλλους άπομείνει;
ή κωλυσιεργία.

Όταν πολύν αισθάνεται λιμού παροξυσμόν
κάθε πεινών σαλιάρης,
όταν τόν πολυπόθητον Προϋπολογισμόν
έκαπειλής νά πάρης,
και την Βουλήν των γλάρων,
καθώς ό νόμος γράφει,
νά διώξης άρον άρον
μή τό σικτίρ πιλάρι.

Όταν και πάλιν έορτά σιμώνουν Χριστουγέννων
και βλέπουν τά συντάγματα τσοούτων λιμασμένων,
πού για Κουθένιο χάνονται, λιγώνονται, φορβάνε,
πως της Άρχης Χριστόψωμα κι' έρέτος δέν θά φάνε.

Όταν μεγαλορρήμονες κομμάτων παπαγάλοι
βλέπουν την Βασιλόπητα πως θά την κόψουν άλλοι,
κι' αυτοί 'στην πύτα θά πατούν
και λιγωμένοι θά κυττούν
όσους έπαρπαχύνε μακρά πητοραγία,
τί μείνει καταφύγιον; ή κωλυσιεργία.

Όταν ό γέρο-Θωδωής
φωνήν μεγάλην ρήξη,

πού νέον πόλεμον θαρρείς
πῶς θὰ ξανακυριεύῃ.

“Όταν βρυχάται τῶν θεσμῶν τὸ πολὺν ὄθρον
πῶς ὅποιος τὸ Πολίτευμα κί' ἀφ' ὧν δακτύλῳ θίγει
μεταλαμβάνει τῶν σεπτῶν κί' ἀρχαίων μυστηρίων,
καὶ πάντας τοὺς ἀκούοντας τοὺς διατρέχουν ρίγη.

“Όταν θεσμοκρήματα διεκρινόμενα ἄλυτα,
ὅποταν κί' ἄλλα τῆς Βουλῆς τῆς τιμῆς περιάλητα,
ὅπου μὲ λόγια τρέπονται μονάχα καὶ δρασιᾶ,
‘στὰ βήματ’ ἀνεβαίνουν,
κί' οἱ περιάλητοι θεσμοὶ, πού ‘γίνηκαν τουριστὰ,
μέσ’ ἀπ’ τὸ ξῦδι ‘θγαίνουν.

“Όταν ἀρχίῃ τῶν θεσμῶν ἡ τραγικὴ παρὰτα
καὶ στρώνεται συμπόσιον ἀπὸ θερμοσαλάτας,
κί' ἡ γλώσσα δηλητήρια σκορπίζει τῆς Βοργίας,
τί μένει μόνη μας ἑλπίς; ἡ κωλυσιεργία.

“Όταν, ἐνθ' περὶ θεσμῶν δευτὴν τελεῖται πάλιν,
κί' ὁ μακρὴς πόλεμος ἀναίμακτος προβάλλῃ,
κί' ἀκούς σπαρακτικὰ κάρδιον συστήναι κί' εὐφρόσυνον
δι' ἐποχὰς μεγάλας,
καὶ γίνεται μὲς ‘στὴν Βουλὴν χίλιστον μνημόσυνον
ἐκεῖνης τῆς φευγάλας,
καὶ γιὰ τοὺς τότε δράσαντας κόβεις πολλὰ καὶ ράβδεις,
καὶ ψάλλον πόλεμον φαίδρον
καὶ δρῶν ἐκ νέου κί' ἀφαιδρῶν
‘στοὺς μὴ πεσόντας μαχητὰς τρανὴ λαμπρὰ ἀνάβεις.

“Όταν προετοιμάζονται καὶ πάλιν νικητάρικα
καὶ λένε ‘στὸν Ἀυγερινὸ τῆς Πούλιας τάς τετάρικα:
‘πάλιν θὰ ‘δῃς ἀπ’ τῇ Βουλῇ νὰ ‘θγαίνουν τὸ ξημέρωμα
φιγούρκαι γιὰ σιδερώμα,
πάλιν βαθὺ ρουχαλητὸ κί' ὡς ‘στὸ πρῶν παρὰτάταις,
καὶ πάλιν γιὰ τοὺς δειγνοὺς αὐτὰ καὶ τσοκολάταις,
κί' οἱ δυστυχεῖς ἀριστεροὶ
μόνο κουλούρια καὶ τυρί.

“Όταν ξανά μαρτύριο
ἀρχίῃ σὺν κί' αὐτὸ,
καὶ πᾶν ‘στὸ καπιναῖο
καὶ παίξουν τὸν κρυπτό,
καὶ τῶν μεγάλων ἀριθμῶν τοὺς ρέβ’ ἡ γλωσσαλγία,
τί μένει μόνη μας ἑλπίς; ἡ κωλυσιεργία.

“Όταν μὲ μάστιγα φουσκωτὰ καὶ μὲ καταρροή
τοὺς ‘έρισκῃ τὸ πρῶν,
ὅταν, ἐνθ' φωτοβολῇ γλυκὺς Ἀυγερινός,
τρία ποταμὶκα καθῶνται ‘στὴν ἔδραν καθενός,
κί' ὅταν εἰς ἔδρας ἱερὰς πρὸς δόξαν τῶν ἀλθίων
κοιμᾶτ’ Ἐπιμενίδειον
κάθε σουρτοῦκο φράγαικο καὶ κάθε ρουστανίλα
κί' ἀπὸ τὴν Πόλιν ἔργου καὶ ‘στὴν κορφή κανέλα,
τί μένει μόνη μας ἑλπίς καὶ μόνη νοσταλγία;
ἡ κωλυσιεργία.

“Όταν ὁ λόγος ὁ μικρὸς κί' ὁ μέγας συγκαταῖται,
ὅταν ἀπὸ τὸν Ἀδίκον ὁ Δίκαιος νικᾶται,
ὅταν κυττᾷ τοὺς ἥττονας
νὰ καθβαλοῦν τοὺς κριττονας,
καὶ νὰ κολλοῦν ‘στὸν σῆμα των σὺν μινύγαις ‘στὰ Σφαγίτα,
τί μένει μόνη μας ἑλπίς; ἡ κωλυσιεργία.

“Όταν κανένα χαλινὸν
‘στὴν γλῶσσάν διν ἀνίσχισαι,
καὶ καθὲ ρῆμ’ ἀληθινὸν
ψευδὺς τὸ παραδίδεσθαι,
κί' ἀρχίζουν τὰ σοφίσματα Προδίκου καὶ Γοργία,
τί μένει μόνη μας ἑλπίς; ἡ κωλυσιεργία.

“Όταν δὲν ξέρεις πῶς καὶ πού τὴν ὥρα νὰ περᾷς,
ὅταν δὲν γίνονται χοροὶ, μὴδὲ διασκεδάσεις,
κί' εἶναι θιάτρου ἑλλειψὶς καὶ παντιλῆς ἀργία,
ποῖά μόνη διασκεδάσεις; ἡ κωλυσιεργία.

“Όποταν δὲν σὲ συγκινοῦν οἱ Μπόρς κί' οἱ Κινεῖς,
ὅποταν ἡλιψὶς κάπτοι τὰ στήθη σου πιέζῃ
καὶ σ’ ἐνοχλεῖ τοῦ καφρονὲ πολλῇ σαχλολογία,
ποῖά μόνη διασκεδάσεις; ἡ κωλυσιεργία.

“Όταν τὸν νοῦν μας ἀνυψοῖ
Νεφελόμαχων στόμα,
ὅταν ψελλίξῃ ψι ψι ψι
τοῦ μὲν καὶ δι τὸ κόμμα,
καὶ τρέχουν Πουλοταίνελλες καὶ θέλουν Ἰγποργεῖα,
τί μόνον μέσον εὐκολόν; ἡ κωλυσιεργία.

“Όταν ἀπέλαμες νὰ λῆς γραπτὸς καὶ διὰ γλώσσῃς,
καὶ μέσα ‘στὸν ὀρίζοντα τῆς πολίμαρχου πλάσις,
δὲν μένει πλέον τίποτα, πού νὰ τὸ φασκιώσῃς,
τί μόνον ὑπολείπεται κατόπιν τῶς δράσεις
ἀντάξιον μουντζώματος καὶ δρῶν τῇ συνεργείᾳ
γλωσσῶν, χερῶν καὶ ποδαργῶν; ἡ κωλυσιεργία.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Περικλέτο μου κουλούκι,
ρούφα ναργιλλὲ τιμπουκι,
ρίχτο ‘στὸ κουβαρνατάκι,
βάλε Τούρκικο σαρίκι.

Καιρὸς εἶναι, Περικλέτο, νὰ γελᾷς, ν’ ἀγάλλεσαι...
ὁ Σουλτάνος τοὺς ‘δικούς μας σὲ τραπέζι ‘κάλεσε,
φιλικῶς τοὺς ὑπεδέχθη καὶ τοὺς εἶπε γιὰ μπουρντά,
καὶ τοὺς ‘πῆρε καὶ τοὺς ‘πῆρε μὲς ‘στὸν μουσαφίρ-ὄντᾳ.

Μπουγουρούρι εἰς τὸ τραπέζι, δὸς του καὶ παρουσιάσεις,
κί' ἐκεῖ πούτρωγαν μὲ χερί
ὁ Τερζὴ τὸν λόγον στρίψει
καὶ ‘μιλεῖ γιὰ τὰς συμβάσεις.

‘Αφερὶμ, χρυσὴ Βεζύρη,
τοῦπαν οἱ ‘δικοί μας; ὅλοι,